

POSTANOWIENIE

Dnia 2 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **A. S.** ,
skazanego za czyn z art. 258 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej,
na posiedzeniu w dniu 2 kwietnia 2026 r.,
wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją
wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 5 czerwca 2025 r., II AKa 316/24,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Płocku
z dnia 11 kwietnia 2024 r., II K 88/22,

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Na skutek kasacji obrońcy skazanego A. S. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 5 czerwca 2025 r., II AKa 316/24, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 11 kwietnia 2024 r., II K 88/22, przed Sądem Najwyższym zawisła sprawa m.in. tego skazanego. Za przypisane mu przestępstwa został on skazany na karę łączną 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności.

W kasacji obrońcy skazanego został zawarty także wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego nim wyroku. Obrońca podkreślił, że w kasacji został podniesiony zarzut nienależytej obsady sądu, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Dodatkowo zwrócił uwagę na czas

rozpoznania kasacji przez Sąd Najwyższy oraz fakt, że w sprawie może dojść do sytuacji, w której do czasu rozpoznania kasacji skazany wykona znaczną część kary, co z kolei – w przypadku uwzględnienia kasacji – może powodować poniesienie przez skazanego dolegliwości wynikającej z wykonania prawomocnego wyroku, której nie powinien ponieść.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek okazał się niezasadny.

W orzecznictwie słusznie przyjmuje się, że Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie prawomocnego wyroku wyłącznie w wyjątkowych przypadkach. Za podjęciem takiej decyzji muszą przemawiać: bardzo wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji, nietrafność merytoryczna wyroku oraz ustalenie, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki. Zasadnie podkreśla się więc, że można wstrzymać wykonanie zaskarżonego kasacją wyroku, jeżeli wyraźnie rysuje się perspektywa uniewinnienia skazanego, względnie umorzenia wobec niego postępowania na skutek uwzględnienia kasacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2025 r., II KK 83/25). Niezbędne jest więc ustalenie, że postawione orzeczeniu sądu odwoławczego zarzuty (i argumentacja zaprezentowana na ich poparcie) dają asumpt do przyjęcia poglądu o niemal pewnej wadliwości zaskarżonego wyroku sądu odwoławczego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 3 kwietnia 2025 r., IV KK 55/25; z dnia 27 marca 2025 r., III KK 84/25).

W tej sprawie nie zachodzi przedmiotowa oczywistość i jednoznaczność uchybień sygnalizowanych w kasacji obrońcy.

Sąd Najwyższy dostrzega, że w kasacji obrońca podniósł zarzuty wskazujące na zaistnienie uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., związane z orzekaniem w tej sprawie przez sądy powszechne, w składach których zasiadali sędziowie powołani na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3). Jednakże sam fakt powołania do pełnienia urzędu sędziego sądu

powszechnego w procedurze, o której mowa powyżej, nie jest wystarczający do uznania, że w sprawie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza (por. uchwała składu połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20, OSNK 2020, z. 2, poz. 7; uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22, OSNK 2022, z. 6, poz. 22). Natomiast kwestia zaistnienia podstawy uchylenia wyroku z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., z uwzględnieniem okoliczności tej konkretnej sprawy, a także okoliczności związanych z nominacją konkretnych sędziów, będzie przedmiotem rozważań w ramach merytorycznego rozpoznania kasacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 lipca 2022 r., III KK 117/22; z dnia 25 lutego 2022 r., V KK 54/22).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą w tej sprawie wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Dodać należy, że decyzja w tym względzie w żadnym razie nie przesądza ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji skarżącego od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[a.ł.]

Małgorzata Wąsek-Wiaderek